

Arrest

nr. 221 084 van 14 mei 2019
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. VRIJENS
Kortrijksesteenweg 641
9000 GENT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 15 februari 2019 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 27 december 2018 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 20 februari 2019 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 21 maart 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 april 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat B. VRIJENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. VANBEYLEN, die *loco* advocaten C. DECORDIER & T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. De verzoekende partij dient op 3 augustus 2004 een aanvraag in tot afgifte van een visum kort verblijf (type C) voor toeristische doeleinden. Het gevraagde visum wordt op ongekende datum geweigerd.

1.2. Op 18 juni 2008 dient de verzoekende partij opnieuw een aanvraag in tot afgifte van een visum kort verblijf (type C), ditmaal voor familiebezoek. Het gevraagde visum wordt op 9 oktober 2008 geweigerd.

1.3. Op 21 december 2009 dient de verzoekende partij opnieuw een aanvraag in tot afgifte van een visum kort verblijf (type C), opnieuw voor familiebezoek. Het gevraagde visum wordt op 22 februari 2010 geweigerd.

1.4. De verzoekende partij wordt op 8 februari 2015 bij een politionele controle aangetroffen in illegaal verblijf. Eveneens op 8 februari 2015 neemt de gemachtigde van de toenmalig bevoegde staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

1.5. De verzoekende partij dient op 3 mei 2016, in functie van haar broer met de Nederlandse nationaliteit, een aanvraag in tot afgifte van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie en dit als ander familielid, zoals bedoeld in artikel 47/1, 2°, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Op 28 oktober 2016 neemt de gemachtigde van de toenmalig bevoegde staatssecretaris de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

1.6. De verzoekende partij dient op 10 november 2016, in dezelfde hoedanigheid, een nieuwe aanvraag in tot afgifte van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie. Op 9 mei 2017 neemt de gemachtigde van de toenmalig bevoegde staatssecretaris de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

1.7. De verzoekende partij dient op 24 mei 2017, in dezelfde hoedanigheid, een nieuwe aanvraag in tot afgifte van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie. Op 23 november 2017 neemt de gemachtigde van de toenmalig bevoegde staatssecretaris de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Het beroep tegen deze beslissingen verwerpt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) op 27 april 2018 bij arrest nr. 203 208.

1.8. De verzoekende partij dient op 29 juni 2018, in dezelfde hoedanigheid, een nieuwe aanvraag in tot afgifte van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie. Op 27 december 2018, met kennisgeving op 21 februari 2019, neemt de gemachtigde van de bevoegde minister (hierna: de gemachtigde) de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Dit zijn de bestreden beslissingen met motieven als volgt:

“(…)

BESLISSING TOT WEIGERING VAN VERBLIJF VAN MEER DAN DRIE MAANDEN MET BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid gelezen in combinatie met artikel 58 of 69ter van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 29.06.2018 werd ingediend door:

Naam: K.

Nationaliteit: Marokko

Geboorteplaats: A.

Verblijvende te/verklaart te verblijven te: (...)

Voornaam: E. B.

Geboortedatum: 01.04.1985

Identificatienummer in het Rijksregister: (...)

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van een ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vroeg op 29.06.2018 gezinshereniging aan met zijn schoonzus, zijnde K. A., van Nederlandse nationaliteit, met rijksregisternummer (...).

Betrokkene vroeg de gezinshereniging aan op basis van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980: 'de niet in artikel 40bis, §2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie; ...'

Artikel 47/3, §2 van de wet van 15.12.1980 stelt dat 'de andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 2°, moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen of dat zij deel uitmaken van zijn gezin. De documenten die aantonen dat het andere familielid ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie moet uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst. Bij ontstentenis hiervan, kan het feit ten laste te zijn of deel uit te maken van het gezin van de burger van de Unie bewezen worden met elk passen middel'.

Ter staving van bovenstaande voorwaarden van artikel 47/3, §2 van de wet van 15.12.1980 werden volgende documenten

voorgelegd:

- 'attestation administrative' n°877/PAK en n°878/PAK dd. 06.08.2018 op naam van betrokkene en de referentiepersoon met vermelding van het adres '(...)'. Uit het geheel van de beschikbare gegevens blijkt dat dit het adres van hun ouders is. Voor zover de gegevens van deze attesten dienen aanvaard te worden als begin van bewijs, dient opgemerkt te worden dat het gegeven dat betrokkenen als broers ooit gezamenlijk deel uitmaakten van het gezin van hun ouders, niet is wat in het kader van een aanvraag gezinshereniging overeenkomstig artikel 47/1, 2° dient aangetoond te worden.
- 'attestation de non-imposition a la TH-TSC' n°10068/2018 dd. 04.07.2018: echter, dit attest werd opgesteld op basis van een verklaring op eer waarvan het gesolliciteerd karakter niet kan worden uitgesloten. Voor zover deze gegevens dienen aanvaard te worden als begin van bewijs, dient opgemerkt te worden dat deze gegevens betrekking hebben op een periode waarin betrokkene reeds in België verbleef. Deze gegevens zijn dan ook niet relevant in het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging.
- bewijzen geldstortingen vanwege de referentiepersoon aan betrokkene dd. 02.01.2008, 04.03.2008, 15.04.2008, 02.06.2008, 05.09.2008, 02.10.2008, 03.12.2008, 04.02.2009, 01.04.2009, 15.05.2009, 07.07.2009, 09.09.2009, 23.10.2009 en 07.12.2009; verklaring Populair bank Oujda dd. 19.12.2016 waaruit blijkt dat betrokkene op 24.03.2010 en 03.07.2010 een storting ontving vanwege de referentiepersoon: echter, deze geldstortingen zijn te beperkt, te onregelmatig en onvoldoende recent om aanvaard te worden als afdoende bewijs in het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging.
- verklaring op eer dd. 12.07.2018 vanwege de vader van betrokkene en de referentiepersoon, waarin deze verklaart dat de sommen die hij ontving vanwege de referentiepersoon (zie overzicht geldstortingen Western Union uit 2010) om te voorzien in de noden van betrokkene. Dit is echter een loutere bewering waarvan het gesolliciteerd karakter niet kan uitgesloten worden.
- bewijzen geldstortingen vanwege de referentiepersoon ten gunste van betrokkene dd. 21.08.2017, 08.11.2017, 27.05.2018, 24.07.2018 en 29.09.2018: echter, deze stortingen dateren van na de aankomst van betrokkene in België, en kunnen dan ook niet aanvaard worden als afdoende bewijs in het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging.
- attest dd. 30.08.2018 waaruit blijkt dat betrokkene tot op datum van het attest geen financiële steun ontving vanwege het OCMW te Kortrijk
- arbeidsovereenkomst dd. 07.03.2016 op naam van de referentiepersoon
- kopie rijbewijs op naam van betrokkene
- inschrijvingsformulier CVO De Vlaamse Ardennen dd. 10.09.2018 op naam van betrokkene

Er dient in eerste instantie opgemerkt te worden dat de referentiepersoon sedert 31.08.2015 in België verblijft.

Van een schending van het recht op vrij verkeer van de referentiepersoon kan dus geen sprake zijn.

Voor zover betrokkene en de referentiepersoon wensen aan te tonen dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst deel uitmaakte van het gezin van de referentiepersoon, dient opgemerkt te worden dat dit afdoende niet blijkt uit het geheel van de beschikbare gegevens. Het gegeven dat betrokkene op 03.05.2016 in België gedomicilieerd werd op het adres van de referentiepersoon doet geen afbreuk aan deze vaststellingen.

Voor zover betrokkene en de referentiepersoon wensen aan te tonen dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst ten laste was van de

referentiepersoon, dient opgemerkt te worden dat betrokkene niet afdoende heeft aangetoond dat hij onvermogen was in zijn land van herkomst of origine voor zijn komst naar België, er onvoldoende werd aangetoond dat hij voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst of origine ten laste was van de referentiepersoon, en dat er niet afdoende werd aangetoond dat de referentiepersoon heden beschikt over voldoende bestaansmiddelen om betrokkene ten laste te nemen.

Het gegeven dat betrokkene sedert mei 2016 tot op heden op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd is, doet geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Immers, louter het gegeven dat betrokkene op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd was/is, heeft niet automatisch tot gevolg dat hij ook ten laste was/is van de referentiepersoon. Immers, de voorwaarde van het ten laste zijn dient op een actieve wijze te worden aangetoond en valt niet impliciet af te leiden uit het feit dat men onder hetzelfde dak woont (arrest RvV nr. 145.912 dd. 21.05.2015). Bovendien heeft deze situatie betrekking op de toestand in België, niet op deze in het land van herkomst of origine.

Het komt toe aan betrokkenen hun aanvraag te actualiseren.

Uit het geheel van de voorgelegde stukken blijkt niet afdoende dat betrokkene reeds in het land van herkomst ten laste was van de burger van de Unie of in het land van herkomst reeds deel uitmaakte van het gezin van de burger van de Unie, en dit in de periode voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging. Betrokkene toont dus niet afdoende aan te voldoen aan de voorwaarden van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

De aanvraag tot gezinshereniging wordt geweigerd. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen. Wettelijke basis: artikel 7, 1, 2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken.

*Hierbij werd wel degelijk rekening gehouden met art. 74/13 van de wet van 15.12.1980. Het gegeven dat de referentiepersoon zich in België gevestigd heeft, kan een bevel aan betrokkene niet in de weg staan. Immers, betrokkene behoort niet tot het originele kerngezin van de referentiepersoon, derhalve kan het aangehaalde gezinsleven van beide niet als argument worden aangehaald waarom het bevel niet zou mogen worden genomen. De aangehaalde afhankelijkheidsrelatie tegenover de referentiepersoon wordt betwist. Betrokkene is een volwassen persoon waarvan mag verwacht worden dat hij ook een leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine zonder de nabijheid van de referentiepersoon en ondanks het precaire verblijf in België. Nergens uit het dossier blijkt dat hij daar niet toe in staat zou zijn. Er dient tevens opgemerkt te worden dat de huidige beslissing geen weigering van voortgezet verblijf inhoudt. Er is geen sprake van minderjarige kinderen in België, noch van enige medische problematiek op naam van betrokkene.
(...)"*

1.9. De beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden wordt verder de eerste bestreden beslissing genoemd.

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt verder de tweede bestreden beslissing genoemd.

1.10. Ter terechtzitting verduidelijken partijen dat de aanvraag is ingediend in functie van de broer van de verzoekende partij, K.A., en niet in functie van een schoonzus. De partijen erkennen dat de melding "schoonzus" een materiële vergissing is in de bestreden beslissing, die overigens wel correct de broer K.A. meldt.

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) en van het proportionaliteitsbeginsel.

Zij verwoordt het eerste middel als volgt:

“Dat, algevolg van de verzoekers betekende beslissing, verzoeker van zijn naaste familie wordt gescheiden.

Dat dit een verregaande ingreep is op zijn recht op privé-en gezinsleven en derhalve schending uitmaakt van het art. 8 E.V.R.M. en van het proportionaliteitsbeginsel.

Art. 8 van het E.V.R.M. bepaalt :

" 1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé-leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de Wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen".

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens aanvaardt dat uitzetting een overheidsinmenging inhoudt op de door het art. 8 E.V.R.M. gewaarborgde rechten zodat moet worden uitgemaakt of de inmenging gerechtvaardigd is onder de tweede paragraaf van dit artikel.

Dat volgens de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens de te nemen maatregel moet getoetst worden aan de noodzakelijkheid ervan in een democratische samenleving; namelijk de proportionaliteit tussen de maatregel en het beoogde doel.

Dat er telkens de belangen moeten worden afgewogen tussen enerzijds de bescherming van de openbare orde en anderzijds het recht op een familieleven.

In concreto betekend dit dat de uitwijzende staat een groter voordeel moet hebben bij de uitwijzing dan het nadeel dat betrokkene hierdoor ondervindt.

Dat de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden, genomen ten aanzien van verzoeker, in deze benadering niet gerechtvaardigd/proportioneel is, daar deze enkel als gevolg heeft dat verzoekers recht op zijn privé-en gezinsleven, geschonden wordt (nu hij niet kan blijven bij zijn naaste familie) en dat de overheid geen enkel voordeel heeft bij het nemen van dergelijke beslissingen.

Nergens blijkt dat verweerder een correct evenwicht probeerde te vinden tussen het beoogde doel en de ernst van de inmenging. Noch blijkt dat hij een belangenafweging deed met betrekking tot de huidige gezinssituatie van verzoeker."

2.1.2.1. Artikel 8 van het EVRM omvat het recht op eerbiediging van het privé-, familie- en gezinsleven en luidt als volgt:

"1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privéleven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, *Conka/België*, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan zij kennis heeft of zou moeten hebben (EHRM 11 juli 2000, nr. 29192/95, *Ciliz v. Nederland*, par. 66; EHRM 10 juli 2014, nr. 52701/09, *Mungenzi v. Frankrijk*, par. 46; EHRM 10 juli 2014, nr. 2260/10, *Tanda-Muzinga v. Frankrijk*, par. 68; EHRM 28 juni 2011, nr. 55597/09, *Núñez v. Noorwegen*, par. 84).

2.1.2.2. De Raad stelt vast dat de verzoekende partij dit middel enkel lijkt te betrekken op de eerste bestreden beslissing. Het wordt dan ook in eerste instantie onderzocht wat deze bestreden beslissing betreft.

Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven, veronderstelt het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven dat beschermenswaardig is onder artikel 8 van het EVRM.

Dit privé- en/of familie- en gezinsleven dient te bestaan op het moment van de bestreden beslissing.

De Raad benadrukt dat het in de eerste plaats aan de verzoekende partij toekomt, nu zij een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door haar ingeroepen privé- en gezins- en familieleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden.

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip ‘*familie- en gezinsleven*’, noch het begrip ‘*privéleven*’. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd. De beoordeling of er al dan niet sprake is van een familie- of gezinsleven is in wezen een feitenkwestie die afhankelijk is van de aanwezigheid van effectief beleefde hechte persoonlijke banden (EHRM 12 juli 2001, *K. en T./Finland (GK)*, § 150; EHRM 2 november 2010, *Şerife Yiğit/Turkije (GK)*, § 93). Het EHRM benadrukt dat het begrip ‘*privéleven*’ een ruime term is en dat het mogelijk, noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, *Niemietz/Duitsland*, § 29; EHRM 27 augustus 2015, *Parrillo/Italië (GK)*, § 153). De beoordeling of er sprake kan zijn van een privéleven, is eveneens een feitenkwestie.

In beginsel heeft de bescherming die artikel 8 van het EVRM biedt hoofdzakelijk betrekking op het kerngezin (EHRM 9 oktober 2003, *Slivenko/Letland (GK)*, § 94). Banden met andere gezinsleden dan die van het kerngezin of familieleden worden slechts gelijkgesteld met een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond. Het EHRM oordeelt dat “*de relaties tussen volwassenen niet noodzakelijkerwijs van de bescherming van artikel 8 zullen genieten zonder dat het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid wordt aangetoond, naast de gewone affectieve banden*” (EHRM 13 februari 2001, *Ezzouhdi/Frankrijk*, § 34; EHRM 10 juli 2003, *Benhebba/Frankrijk*, § 36).

De afhankelijkheidsrelatie moet aldus de gebruikelijke banden, die tussen familieleden bestaan, overstijgen. *In casu* dient een meer dan gebruikelijke afhankelijkheidsrelatie te worden aangetoond tussen de verzoekende partij en haar broer, de referentiepersoon.

In het arrest *Rahman* van het Hof van Justitie van de Europese Unie wordt de afhankelijkheidsband van ruimere familieleden beschreven als volgt: “*Wat het tijdstip betreft waarop de aanvrager zich in een situatie van afhankelijkheid moet bevinden om als „ten laste” in de zin van artikel 3, lid 2, van richtlijn 2004/38 te worden beschouwd, zij erop gewezen dat deze bepaling tot doel heeft, zoals uit punt 6 van de considerans van de richtlijn volgt, „de eenheid van het gezin in een verruimde betekenis te handhaven” door de binnenkomst en het verblijf te vergemakkelijken van personen die niet onder de in artikel 2, punt 2, van richtlijn 2004/38 gegeven definitie van familielid van een burger van de Unie vallen, maar niettemin nauwe en duurzame familiebanden met een burger van de Unie hebben wegens bijzondere feitelijke omstandigheden, zoals financiële afhankelijkheid, het behoren tot het huishouden of ernstige gezondheidsredenen. [...] Dergelijke banden kunnen ook bestaan zonder dat het familielid van de burger van de Unie in dezelfde staat als die burger heeft verbleven of ten laste van laatstgenoemde is geweest kort voordat of op het ogenblik dat deze zich in het gastland vestigde. De situatie van afhankelijkheid moet daarentegen wel bestaan in het land van herkomst van het betrokken familielid op het ogenblik dat hij verzoekt om zich te voegen bij de burger van de Unie te wiens laste hij is.*” (HvJ 5 september 2012, C- 83/11, *Rahman*, 32).

Artikel 47/1, 2°, van de Vreemdelingenwet beschouwt als “*andere familieleden van een burger van de Unie*”: “*de niet in artikel 40bis, §2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie*”.

Hieruit volgt dat een familielid van een burger van de Unie die geen familielid is, zoals bepaald in artikel 40bis, § 2, van de Vreemdelingenwet, moet aantonen in het land van herkomst “*ten laste*” te zijn van de referentiepersoon of deel uit te maken van diens gezin. Deze voorwaarde ligt in de lijn van wat het Hof

van Justitie stelt in het arrest *Rahman*, met name dat er sprake moet zijn van “*nauwe en duurzame familiebanden met een burger van de Unie (...) wegens bijzondere feitelijke omstandigheden*”, door aan te tonen dat er sprake is van een “*financiële afhankelijkheid*” of “*ernstige gezondheidsredenen*” (“*ten laste*”) of dat de betrokkene behoort tot het “*huishouden*” van de burger van de Unie (deel uitmaken van het gezin).

De verblijfsvoorwaarde die wordt gesteld in artikel 47/1, 2°, van de Vreemdelingenwet, met name dat het “*ander familielid*” in het herkomstland ten laste is van de referentiepersoon, of deel uitmaakt van het gezin van de referentiepersoon, verschilt in wezen dus niet van wat is vereist om onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM te vallen, met name een situatie waarin er sprake is van bijkomende elementen van afhankelijkheid andere dan de gewoonlijke affectieve banden. Het houdt een impliciete toetsing aan artikel 8 van het EVRM in, waarbij het bestaan van een beschermenswaardig gezins- of familieleven wordt nagegaan hetgeen in de thans voorliggende situatie van meerderjarige broers vereist dat de bijkomende elementen van afhankelijkheid worden nagegaan. Aldus kan worden gesteld dat de toets van artikel 8 van het EVRM reeds werd doorgevoerd in deze wettelijke bepaling, nu de wetgever heeft geoordeeld dat het verblijfsrecht voor ruimere familieleden van een Unieburger slechts kan worden toegekend wanneer aan bepaalde voorwaarden is voldaan (zie *mutatis mutandis* RvS 26 juni 2015, nr. 231.772).

In casu blijkt dat de verblijfsaanvraag wordt geweigerd omdat uit het geheel van de voorgelegde documenten niet blijkt dat de verzoekende partij “*reeds in het land van herkomst ten laste was van de burger van de Unie of in het land van herkomst reeds deel uitmaakte van het gezin van de burger van de Unie*”. De verzoekende partij weerlegt deze vaststellingen niet.

Gezien het gebrek aan afdoende bewijs van bijkomende elementen van afhankelijkheid in de relatie met haar broer, kan de Raad het bestaan van een meer dan gebruikelijke afhankelijkheidsrelatie tussen de verzoekende partij en haar broer niet vaststellen. De verzoekende partij, die zich weliswaar beroept op een gezins- of familieleven, blijft ook volledig in gebreke alsnog een beschermenswaardig gezins- of familieleven in de zin van artikel 8 van het EVRM aannemelijk te maken. Aldus wordt het bestaan van een gezins- of familieleven, dat valt onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM, niet aangetoond, zodat ook niet aannemelijk wordt gemaakt dat er een belangenafweging diende of dient plaats te vinden.

Er blijkt verder ook niet dat de verzoekende partij zich ter ondersteuning van haar aanvraag op grond van artikel 47/1, 2°, van de Vreemdelingenwet beriep op een beschermenswaardig privéleven in België, of zulks zelfs maar dienstig kon aanvoeren om op deze grond te worden toegelaten tot een verblijf op deze wettelijke basis. Ook hier blijkt dan ook niet dat een belangenafweging hieromtrent zich opdrong bij het nemen van de eerste bestreden beslissing.

De verzoekende partij beperkt zich in wezen tot een louter theoretische uiteenzetting omtrent artikel 8, tweede lid, van het EVRM, dat hier niet speelt, daar het *in casu* gaat om een eerste toelating tot verblijf. De Raad herhaalt verder dat, gelet op hetgeen voorafgaat, niet blijkt dat in het kader van de eerste bestreden beslissing een concrete belangenafweging zich opdrong.

2.1.2.3. In zoverre de verzoekende partij met haar eerste middel alsnog tevens de schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert wat de tweede bestreden beslissing betreft, wijst de Raad op het volgende motief in de bestreden beslissing:

“Het gegeven dat de referentiepersoon zich in België gevestigd heeft, kan een bevel aan betrokkene niet in de weg staan. Immers, betrokkene behoort niet tot het originele kerngezin van de referentiepersoon, derhalve kan het aangehaalde gezinsleven van beide niet als argument worden aangehaald waarom het bevel niet zou mogen worden genomen. De aangehaalde afhankelijkheidsrelatie tegenover de referentiepersoon wordt betwist. Betrokkene is een volwassen persoon waarvan mag verwacht worden dat hij ook een leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine zonder de nabijheid van de referentiepersoon en ondanks het precaire verblijf in België. Nergens uit het dossier blijkt dat hij daar niet toe in staat zou zijn.” Met haar voornamelijk theoretisch betoog weerlegt de verzoekende partij deze motieven niet.

De Raad herhaalt dat uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat banden met andere gezinsleden dan die van het kerngezin of familieleden slechts als dusdanig worden beschermd door artikel 8 van het EVRM indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke

affectieve banden, wordt aangetoond. Het is dus niet kennelijk onredelijk van de gemachtigde om een bevel om het grondgebied te verlaten af te geven aan de verzoekende partij in weerwil van het voorgehouden gezins- of familieleven, waar de gemachtigde stelt dat de bijzondere afhankelijkheid van de verzoekende partij ten opzichte van haar broer niet of onvoldoende blijkt. De verzoekende partij toont niet aan dat het door haar ingeroepen gezins- of familieleven als dusdanig onder de bescherming valt van artikel 8 van het EVRM. Andermaal blijkt niet dat op dit punt een belangenafweging zich opdrong of opdringt.

Voor zover de verzoekende partij van oordeel zou zijn dat de bestreden verwijderingsbeslissing een inbreuk zou uitmaken op haar privéleven, dient de Raad vast te stellen dat zij geenszins concreet aantoonst dat zij in België een privéleven heeft ontwikkeld dat onder de door artikel 8 van het EVRM voorziene bescherming kan vallen. Zij weerlegt daarenboven het gestelde in deze bestreden beslissing ook niet dat in redelijkheid van haar kan worden verwacht dat zij opnieuw een leven kan opbouwen in haar herkomstland. De gemachtigde wijst hierbij ook op het precaire karakter van het verblijf in België en ziet geen gezondheidsproblemen die zich hiertegen kunnen verzetten. De Raad benadrukt dat de vaste rechtspraak van het EHRM stelt dat een privéleven dat is uitgebouwd tijdens een illegaal of precair verblijf enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden aanleiding geeft tot een positieve verplichting onder artikel 8 van het EVRM (zie bv. EHRM 8 april 2008, *Nyanzi v. Verenigd Koninkrijk*). De verzoekende partij doet geen enkele moeite om concrete argumenten naar voor te brengen die kunnen wijzen op dergelijke “*zeer uitzonderlijke omstandigheden*” en die kunnen toelaten vast te stellen dat haar particuliere belangen zwaarder zouden moeten doorwegen dan het door de verwerende partij beschermde algemeen belang, dat is gediend met een correcte toepassing van de verblijfswetgeving. De Raad herhaalt dat een bijzondere afhankelijkheidsband tussen de verzoekende partij en haar broer met de Nederlandse nationaliteit niet blijkt. Er blijkt niet dat zij via de moderne communicatiemiddelen, en regelmatige bezoeken van de Nederlandse broer aan Marokko, de familiebanden niet kunnen onderhouden. De Raad benadrukt verder dat de verblijfswetgeving erop is gericht de openbare orde te verzekeren en dat de naleving van de verblijfswetgeving vereist is in het algemeen belang, zodat de verzoekende partij niet ernstig is waar zij stelt dat de overheid geen enkel voordeel heeft bij het nemen van beslissingen in het kader van de Vreemdelingenwet. Er wordt geen enkel concreet element naar voor gebracht dat kan wijzen op een disproportionaliteit tussen het algemene belang en de persoonlijke belangen van de verzoekende partij.

2.1.2.4. Een schending van artikel 8 van het EVRM of van het proportionaliteitsbeginsel wordt niet aangetoond. Bovendien wijst de Raad naar de kracht van gewijsde van de motieven, vervat in arrest nr. 203 208 van 27 april 2018. Deze motieven zijn hernomen in punt 2.1.2.3. De verzoekende partij voert geen nieuwe grieven aan terwijl de referentiepersoon in functie van wie zij haar aanvraag indiende dezelfde is.

Het eerste middel is ongegrond.

2.2.1. In een tweede middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 47/1, 2°, 47/3, § 2 en 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de motiveringsplicht. Zij meent dat het bestuur machtsmisbruik pleegde.

Zij verstrekt volgende toelichting bij het tweede middel:

“2.1

Dat verweerder in de bestreden beslissing stelt dat verzoeker niet voldoet aan de voorwaarden van de art. 47/1, 2° en art. 47/3 §2 Vw.

Dat verweerder in de bestreden beslissing stelt dat de aanvraag verblijfskaart wordt geweigerd gezien verzoeker niet bewezen heeft dat hij ten laste is van de referentiepersoon of deel uitmaakt van het gezin van de referentiepersoon.

Art. 47/1 Vw. stelt :

“Als andere familieleden van een burger van de Unie worden beschouwd :

1° de partner met wie de burger van de Unie een deugdelijk bewezen duurzame relatie heeft en die niet bedoeld wordt in artikel 40bis, § 2, 2° ;

2° de niet in artikel 40bis, § 2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie;

3° de niet in artikel 40bis, § 2, bedoelde familieleden die wegens ernstige gezondheidsredenen een persoonlijke verzorging door de burger van de Unie strikt behoeven.

Art. 47/3 §2 Vw. stelt :

“§ 2. De andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 2°, moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen of dat zij deel uitmaken van zijn gezin. De documenten die aantonen dat het andere familielid ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie moeten uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst. Bij ontstentenis hiervan, kan het feit ten laste te zijn of deel uit te maken van het gezin van de burger van de Unie bewezen worden met elk passend middel”.

Dat verzoeker door het neerleggen van talrijke bewijsstukken heeft aangetoond dat hij wel degelijk in het land van herkomst deel uitmaakte van het gezin van de referentiepersoon en ten laste was van de referentiepersoon en nog steeds ten laste van de referentiepersoon is in België.

2.2

Dat verweerder in de bestreden beslissing verwijst naar de door verzoeker neergelegde attesten *“attestation administrative n°877/PAK en n°878/PAK”* dd. 6.08.2018 op naam van verzoeker en de referentiepersoon met vermelding van het adres ‘(...)’ en stelt dat deze stukken niet kunnen worden weerhouden omdat dit het adres is van hun ouders en dat het gegeven dat zij als broers ooit gezamenlijk deel uitmaakten van het gezin van hun ouders niet is wat in het kader van een aanvraag gezinshereniging overeenkomstig 47/1, 2° Vw. dient aangetoond te worden.

Verzoeker wil opmerken dat verweerder onterecht stelt dat het gegeven dat zij als broers ooit gezamenlijk deel uitmaakten van het gezin van hun ouders niet is wat in het kader van een aanvraag gezinshereniging overeenkomstig 47/1, 2° Vw. dient aangetoond te worden.

Dat immers door deze attesten verzoeker heeft aangetoond dat hij reeds in het land van herkomst deel uitmaakte van het gezin van de burger van de Unie, de referentiepersoon, wat ingevolge de art. 47/1, 2° en art. 47/3 §2 Vw. net dient aangetoond te worden.

Dat geenszins door verweerder in de bestreden beslissing op een afdoende manier werd gemotiveerd waarom met deze bewijsstukken, waaruit blijkt dat verzoeker in het land van herkomst deel uitmaakte van het gezin van de referentiepersoon, geen rekening kan worden gehouden bij de beoordeling van verzoekers aanvraag.

2.3.

Dat verzoeker als bewijs dat hij in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon een *“attestation de non-imposition à la la taxe d’habitation (TH) et à la taxe de services communaux (TSC) n°10068/2018”* dd. 4.07.2018 heeft neergelegd waaruit blijkt dat hij *“niet onderworpen is aan de verblijfsbelasting en aan de belasting op de gemeentediensten voor het grondgebied Marokko”*.

Verweerder weigert met dit attest rekening te houden omdat hij dit bewijsstuk beschouwt als een verklaring op eer gezien deze op basis van verzoekers verklaringen werd opgemaakt.

Verweerders weigering om dit attest niet te weerhouden als afdoend bewijs van onvermogen van verzoeker en hij in zijn land van herkomst tenlaste was van de referentiepersoon is echter volkomen onterecht.

Immers op de website van de Marokkaanse autoriteiten, meer bepaald, Service-Public.ma, blijkt dat om voormeld attesten te kunnen ontvangen, deze *“verklaring op eer”* net noodzakelijk is (cf. stuk 2) :

« Attestation de non imposition à la taxe d’habitation (TH) et à la taxe de services communaux (TSC)

Le demandeur

La personne concernée

Documents exigés

Une déclaration sur l'honneur (Modèle AAP009), signée et légalisée ;

Une copie de la CNI ou de la carte de séjour;

Un certificat de résidence dans le cas où l'adresse d'habitation est différente de celle figurant sur la CNI;
Une copie légalisée du contrat de bail ou de la quittance de loyer ou de l'engagement du propriétaire ou de l'occupant.

Demande d'attestation de non imposition à la taxe d'habitation (TH) et à la taxe de services communaux (TSC) (Modèle AAP009F) [Formulaire] »

Dat voorts verweerder onterecht stelt dat dit attest evenmin kan worden weerhouden omdat de gegevens betrekking hebben op een periode waarin verzoeker reeds in België verbleef.

Dat immers verweerder echter in zijn beslissing niet verder motiveert waar hij uit het attest precies afleidt op welke periode het betrekking heeft.

Dat nergens in het attest wordt verduidelijkt op welke periode het precies betrekking heeft, enkel wordt in het attest dd. 4.07.2018 uitdrukkelijk gesteld dat verzoeker "niet onderworpen is aan de verblijfsbelasting en aan de belasting op de gemeentediensten voor het grondgebied Marokko".

Dat geenszins door verweerder in de bestreden beslissing op een afdoende manier werd gemotiveerd waarom met dit bewijsstuk, waaruit blijkt dat verzoeker "niet onderworpen is aan de verblijfsbelasting en aan de belasting op de gemeentediensten voor het grondgebied Marokko", geen rekening kan worden gehouden bij de beoordeling van verzoekers aanvraag.

2.4

Dat voorts verweerder nalaat op een afdoende manier te motiveren waarom de door verzoeker neergelegde bewijzen van geldstortingen vanwege de referentiepersoon ten gunste van verzoeker niet kunnen weerhouden worden als bewijs dat verzoeker ten laste is van de referentiepersoon.

Door te stellen dat de geldstortingen te beperkt en te onregelmatig zijn, terwijl verzoeker over een tijdspanne van ongeveer 2,5 jaar voor minstens een totaal van 21.001 MAD heeft ontvangen via Western Union en via de "Banque Populaire" van de referentiepersoon of 1.953,76 euro (hierbij rekening houdend dat het gemiddelde maandelijkse bruto salaris Marokko 368,617 MAD is of 34 euro is), verzoeker bijkomende voorwaarden toevoegt aan de wet zodat er sprake is van machtsmisbruik.

Verweerder heeft geenszins rekening gehouden met de gemiddelde steun, welke verzoeker in Marokko van de Nederlandse referentiepersoon heeft ontvangen, en met de gemiddelde levensstandaard in Marokko.

Dat derhalve de bestreden beslissing niet afdoende gemotiveerd is en de zorgvuldigheidsplicht schendt wanneer deze stelt dat de geldoverdrachten niet voldoende zijn als bewijs dat verzoeker financieel ten laste was/is van de referentiepersoon.

Dat er sprake is van machtsmisbruik.

2.5

Tenslotte begrijpt verzoeker verweerder al evenmin wanneer deze enerzijds stelt dat de geldstortingen vanwege de referentiepersoon ten gunste van verzoeker niet kunnen worden weerhouden, gezien deze stortingen dateren van na de aankomst van verzoeker in België, en anderzijds stelt dat verzoeker heeft nagelaten op een actieve wijze aan te tonen dat hij ten laste is van de referentiepersoon sinds hij in België verblijft.

Dat geenszins door verweerder in de bestreden beslissing op een afdoende manier werd gemotiveerd waarom met de geldstortingen vanwege de referentiepersoon ten gunste van verzoeker, welke dateren van na de aankomst van verzoeker in België en waarmee verzoeker op een actieve wijze aantoont dat hij ten laste is van de referentiepersoon sinds hij in België verblijft, geen rekening kan worden gehouden bij de beoordeling van verzoekers aanvraag.

Dat er derhalve sprake is van schending van de art. 47/1, 2°, art. 47/3 §2 en 62 Vw., van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van bestuurshandelingen, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de motiveringsplicht."

2.2.2.1. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn. Artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de administratieve beslissingen met redenen worden omkleed.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "*afdoende*", zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing duidelijk de determinerende motieven aangeeft op basis waarvan deze is genomen.

De verzoekende partij wordt zo een verblijfsrecht van meer dan drie maanden als "*ander familielid*" van een burger van de Unie geweigerd, met verwijzing naar de bepalingen van artikel 47/1, 2° en artikel 47/3, § 2, van de Vreemdelingenwet. De gemachtigde stelt vast dat de verzoekende partij verschillende documenten heeft voorgelegd, waarop telkens kort wordt ingegaan. Hij oordeelt dat deze documenten, in hun geheel genomen, niet kunnen volstaan om het bewijs te leveren dat de verzoekende partij voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst deel uitmaakte van het gezin van de burger van de Unie of ten laste was van deze laatste. Wat dit laatste betreft, wordt meer concreet geduid dat niet blijkt dat de verzoekende partij onvermogen was in haar herkomstland voor haar vertrek en evenmin dat zij op dat ogenblik in het herkomstland financieel ten laste was van de referentiepersoon.

Specifiek wordt er over het neergelegde administratief attest van 6 augustus 2018 gesteld dat de verzoekende partij en de referentiepersoon tot voor hun vertrek uit Aklim woonachtig waren op het adres van hun ouders. De gemachtigde merkt op dat de referentiepersoon sinds 31 augustus 2015 ononderbroken in België woont, komende uit Nederland, zodat geen gezamenlijke vestiging in het land van herkomst of origine voorafgaandelijk aan de aanvraag tot gezinshereniging afdoende is aangetoond. De eerste bestreden beslissing stelt dat het feit dat de broers ooit gezamenlijk deel uitmaakten van het gezin van hun ouders, niet is wat in het kader van artikel 47/1, 2°, van de Vreemdelingenwet moet worden aangetoond. Het attest nr. 10068/2018 van 4 juli 2018 heeft betrekking op een periode dat de verzoekende partij al in België verbleef. De gedane geldstortingen die dateren van voor 4 juli 2010 zijn te beperkt, te onregelmatig en niet recent om aanvaard te worden als bewijs van een tenlastename door de referentiepersoon. De gedane geldstortingen van 2017 en 2018 dateren van na de komst van de verzoekende partij naar België.

De verklaring op eer van 12 juli 2018 van de vader en de referentiepersoon hebben een gesolliciteerd karakter. Het attest van het OCMW van 30 augustus 2018, de arbeidsovereenkomst van de referentiepersoon van 7 maart 2016, de kopie van het rijbewijs en het inschrijvingsbewijs van de verzoekende partij bij CVO De Vlaamse Ardennen kunnen niet een tenlasteneming van de verzoekende partij aantonen voor haar komst naar België.

Deze motivering laat de verzoekende partij op voldoende wijze toe kennis te nemen van de determinerende motieven, waardoor is voldaan aan de formele motiveringsplicht.

De verzoekende partij wordt daarnaast een bevel gegeven om het grondgebied te verlaten op grond van artikel 7, eerste lid, 2°, van de Vreemdelingenwet en omdat haar legaal verblijf in België is verstreken. Hierbij wordt verder gemotiveerd in het licht van de elementen, vervat in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, met name het gezins- of familieleven, het hoger belang van het kind en de gezondheidstoestand. Er wordt gemotiveerd dat de verzoekende partij niet behoort tot het originele kerngezin van de referentiepersoon, waardoor het aangehaalde gezins- of familieleven niet kan worden aangehaald als argument waarom het bevel niet zou mogen worden gegeven. De afhankelijkheidsrelatie tussen beide broers wordt betwist. De gemachtigde stelt dat de verzoekende partij een volwassen persoon is van wie mag worden verwacht dat zij een leven kan opbouwen zonder de nabijheid van de referentiepersoon, ondanks het precaire verblijf in België. Hij wijst erop dat het *in casu* niet gaat om een weigering van voortgezet verblijf. Er is, zo vervolgt hij, verder geen sprake van minderjarige kinderen, noch van enige medische problematiek.

De voorziene motiveringen zijn pertinent en draagkrachtig en stellen de verzoekende partij in staat om te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door haar bestreden beslissing is gegrond, derwijze dat het doel van de formele motiveringsplicht is bereikt (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103). De Raad stelt vast dat verzoekende partij in wezen ook niet zozeer aangeeft niet te weten waarom de voorgelegde stukken niet worden aanvaard, maar wel dat zij niet akkoord gaat met de gedane beoordeling. Dit betreft evenwel de materiële, en niet de formele, motiveringsplicht.

Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals vervat in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, wordt niet aangetoond.

2.2.2.2. Waar de verzoekende partij de bestreden weigeringsbeslissing inhoudelijk bekritiseert, dient het middel te worden onderzocht vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel, en dit in het licht van de toepassing van de bepalingen van de artikelen 47/1, 2° en 47/3, § 2, van de Vreemdelingenwet.

De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid daarnaast de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Artikel 47/1, 2°, van de Vreemdelingenwet – bepaling waarop de verzoekende partij haar aanvraag steunde – luidt als volgt:

“Als andere familieleden van een burger van de Unie worden beschouwd :

[...]

2° de niet in artikel 40bis, § 2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie;”.

Artikel 47/3, § 2, van de Vreemdelingenwet stelt in dit verband als volgt:

“De andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 2°, moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen of dat zij deel uitmaken van zijn gezin.

De documenten die aantonen dat het andere familielid ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie moeten uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst. Bij ontstentenis hiervan, kan het feit ten laste te zijn of deel uit te maken van het gezin van de burger van de Unie bewezen worden met elk passend middel.”

De Raad merkt op dat artikel 47/1 van de Vreemdelingenwet een omzetting is van artikel 3, tweede lid, van de richtlijn 2004/38/EG. Deze laatste bepaling luidt als volgt:

“Onverminderd een persoonlijk recht van vrij verkeer of verblijf van de betrokkenen vergemakkelijkt het gastland overeenkomstig zijn nationaal recht, binnenkomst en verblijf van de volgende personen:

a) andere, niet onder de definitie van artikel 2, punt 2, vallende familieleden, ongeacht hun nationaliteit, die in het land van herkomst ten laste zijn van of inwoners bij de burger van de Unie die het verblijfsrecht in eerste instantie geniet, of die vanwege ernstige gezondheidsredenen een persoonlijke verzorging door de burger van de Unie strikt behoeven;

b) de partner met wie de burger van de Unie een deugdelijk bewezen duurzame relatie heeft.

Het gastland onderzoekt de persoonlijke situatie nauwkeurig en motiveert een eventuele weigering van toegang of verblijf.”

De doelstelling van artikel 3, tweede lid, van de richtlijn 2004/38/EG bestaat erin om het vrij verkeer van de burgers van de Unie te vergemakkelijken en de eenheid van het gezin te bevorderen (cf. conclusie van advocaat-generaal Y. Bot van 27 maart 2012 in de zaak C-83/11 voor het Hof van Justitie van de

Europese Unie, randnummers 36 en 37). De eventuele weigering om een verblijf toe te staan aan een familielid van een burger van de Unie of aan een persoon die ten laste is van deze burger van de Unie zou, zelfs indien deze persoon geen nauwe verwant is, er immers toe kunnen leiden dat de burger van de Unie wordt ontmoedigd om vrij naar een lidstaat van de Europese Unie te reizen. De vereiste dat een derdelander in het land van herkomst ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie die gebruik maakt van zijn recht op vrij verkeer, dient derhalve in het licht van deze doelstelling te worden geïnterpreteerd.

Het Hof van Justitie stelde in zijn arrest *Rahman* van 5 september 2012 (C-83/11) verder als volgt:

“32 Wat het tijdstip betreft waarop de aanvrager zich in een situatie van afhankelijkheid moet bevinden om als „ten laste” in de zin van artikel 3, lid 2, van richtlijn 2004/38 te worden beschouwd, zij erop gewezen dat deze bepaling tot doel heeft, zoals uit punt 6 van de considerans van de richtlijn volgt, „de eenheid van het gezin in een verruimde betekenis te handhaven” door de binnenkomst en het verblijf te vergemakkelijken van personen die niet onder de in artikel 2, punt 2, van richtlijn 2004/38 gegeven definitie van familielid van een burger van de Unie vallen, maar niettemin nauwe en duurzame familiebanden met een burger van de Unie hebben wegens bijzondere feitelijke omstandigheden, zoals financiële afhankelijkheid, het behoren tot het huishouden of ernstige gezondheidsredenen.

33 Dergelijke banden kunnen ook bestaan zonder dat het familielid van de burger van de Unie in dezelfde staat als die burger heeft verbleven of ten laste van laatstgenoemde is geweest kort voordat of op het ogenblik dat deze zich in het gastland vestigde. De situatie van afhankelijkheid moet daarentegen wel bestaan in het land van herkomst van het betrokken familielid op het ogenblik dat hij verzoekt om zich te voegen bij de burger van de Unie te wiens laste hij is.”

De verzoekende partij betoogt dat zij wel degelijk duidelijke bewijzen heeft voorgelegd dat zij in haar land van herkomst, *in casu* Marokko, deel uitmaakte van het gezin van de referentiepersoon en ten laste van hem was, alsook dat zij nog steeds ten laste is in België.

De Raad benadrukt dat wat betreft het “ten laste” zijn van de referentiepersoon in het land van herkomst, er geen wettelijke bewijsregeling voorhanden is en het bewijs van het vervuld zijn van deze voorwaarde aldus vrij is. Deze vrije feitenvinding en -appreciatie impliceert dat de bevoegde administratieve overheid discretionair oordeelt of de verzoekende partij het bewijs van deze vereiste levert. Hierop oefent de Raad een marginale wettigheidstoetsing uit.

De verzoekende partij bekritiseert het motief dat stelt dat uit het samenleven van de verzoekende partij met de referentiepersoon op het adres van hun ouders niet een bewijs vormt dat zij deel uitmaakten van het gezin van de referentiepersoon. De verwerende partij kan gevolgd worden in haar opmerking dat het deel uitmaken van het gezin, zijnde de ouders, niet betekent dat de verzoekende partij deel uitmaakte van het gezin van de referentiepersoon. Dit is kennelijk redelijk. Het spreekt *quasi* voor zich dat beide broers in het verleden samenwoonden met hun ouders.

De verzoekende partij houdt voor dat het bewijs van het niet betalen van Marokkaanse belastingen van 4 juli 2018 niet correct werd afgewezen als bewijsmiddel van het ten laste zijn van de referentiepersoon omdat het een verklaring op eer betreft. Met deze kritiek gaat de verzoekende partij voorbij aan het motief van de bestreden beslissing dat stelt dat de gegevens betrekking hebben op een periode waarin de verzoekende partij al in België verbleef. Dit op zich is voldoende om dit bewijs niet in aanmerking te nemen nu de verzoekende partij moet aantonen dat zij ten laste van de referentiepersoon was, voorafgaandelijk en voldoende recent aan haar komst in België. Het gegeven dat de verzoekende partij stelt in haar middel dat het attest niet verduidelijkt op welke periode het precies betrekking heeft, is correct maar enkel een bijkomend argument om dit attest niet in aanmerking te nemen. Bij gebreke aan voldoende verduidelijking in dit attest kan de verwerende partij er redelijkerwijze vanuit gaan dat dit slaat op het jaar waarin het is opgesteld, of het jaar net voorafgaand aan het opstellen van het attest. In het attest staat evenmin vermeld dat de verzoekende partij nooit is onderworpen geweest aan het betalen van belastingen. De verwerende partij heeft correct dit attest niet in aanmerking genomen.

De verzoekende partij meent dat de bewijzen van de geldstorting die de referentiepersoon verrichtte een bewijs vormen van de tenlasteneming van haar. De eerste bestreden beslissing oordeelt correct dat de geldstorting en de verklaring van de bank van 19 december 2016 handelen over een periode, gaande van januari 2008 tot en met 3 juli 2010, en dus onvoldoende recent zijn voor de komst van de verzoekende partij naar België. Ongeacht de hoegrootheid van de bedragen is het kennelijk redelijk aldus te oordelen nu de verzoekende partij in 2016 naar België kwam en de referentiepersoon in 2015.

Dit motief volstaat om de bewijzen hieromtrent niet als afdoende te beschouwen. Het gegeven of de stortingen al dan niet groot zijn, is irrelevant. Kritiek op een overtollig motief kan niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen.

Uit deze beschouwingen van de verzoekende partij kan geen machtsmisbruik afgeleid worden en al evenmin een schending van de zorgvuldigheidsplicht.

Verder kan de verzoekende partij niet ernstig voorhouden dat gedane stortingen van 2017 en 2018 niet bewijzen dat de referentiepersoon haar ten laste nam voor haar komst naar België (*anno* 2016).

Voorts leest de verzoekende partij de bestreden beslissingen verkeerd. Deze bestreden beslissingen oordelen niet dat zij naliet op actieve wijze aan te tonen dat zij ten laste is van de referentiepersoon sedert haar verblijf in België.

Wel oordelen de bestreden beslissingen bijkomend dat niet afdoende is aangetoond dat de referentiepersoon over voldoende bestaansmiddelen beschikt om de verzoekende partij ten laste te nemen (er werd slechts een arbeidsovereenkomst voorgelegd). Ook wordt geoordeeld dat niet afdoende is aangetoond dat de verzoekende partij onvermogen was in het herkomstland voor de komst naar België. Ook deze motieven zijn correct en vinden steun in het administratief dossier. Deze motieven worden niet weerlegd.

De uiteenzetting van de verzoekende partij laat niet toe te besluiten dat de bestreden weigeringsbeslissing is genomen op grond van onjuiste feitelijke gegevens, op kennelijk onredelijke of onzorgvuldige wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt.

Een manifeste beoordelingsfout of een schending van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel of van de artikelen 47/1, 2° en 47/3, § 2, van de Vreemdelingenwet blijkt niet.

De aan het verzoekschrift toegevoegde stukken doen aan het voorgaande geen afbreuk omdat deze handelen over de wijze waarop bepaalde stukken verkregen worden en handelen over het gemiddelde inkomen in Marokko. Zij gaan voorbij aan de concrete redenen waarom de stukken niet als afdoende in aanmerking zijn genomen.

2.2.2.3. Het tweede middel is ongegrond.

2.3.1. In een derde middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 41 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie van 7 december 2000 (hierna: het Handvest), van artikel 17 van de richtlijn 2003/86/EG van de Raad van 22 september 2003 inzake het recht op gezinshereniging (hierna: de richtlijn 2003/86/EG), van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, van de motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van de hoorplicht, van het redelijkheidsbeginsel, van het evenredigheidsbeginsel en van de rechten van verdediging.

Zij stelt als volgt:

“Tenslotte wil verzoeker verwijzen naar het art. 17 van de richtlijn 2003/86/EG van de Raad van 22 september 2003 inzake het recht op gezinshereniging, waarin uitdrukkelijk gesteld wordt dat bij de afwijzing van een verzoek tot gezinshereniging alsnog rekening dient te worden gehouden met de aard en de hechtheid van de gezinsband, met de duur van het verblijf alsmede met het bestaan van familiebanden of culturele of sociale banden met het land van herkomst.

Dat verzoeker, overeenkomstig het art. 17 van de richtlijn 2003/86/EG van de Raad van 22 september 2003 inzake het recht op gezinshereniging, diende te worden gehoord omtrent zijn gezins- en economische situatie.

Dat dit in casu niet is gebeurd !!!!

Dat verweerder gehouden was, alvorens een beslissing te nemen, minstens verzoeker uit te nodigen voor een verhoor.

Verzoeker wil benadrukken dat het hoorrecht een algemeen beginsel van het Unierecht is dat lidstaten moeten respecteren als ze het Unierecht toepassen.

Dit beginsel is wettelijk verankerd in artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie. Het hoorrecht geldt ook bij een beslissing tot uitwijzing.

In casu werd verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten betekend zodat hij sowieso en in elk geval, overeenkomstig het artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, voorafgaandelijk door verweerder diende gehoord te worden.

In casu heeft verweerder nagelaten het in artikel 41 van het Handvest vervatte hoorrecht te respecteren vooraleer een individuele beslissing te nemen die in het nadeel van verzoeker is.

Daarnaast stelt het artikel 74/13 Vw. het volgende :

«Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land».

Dat de motiverings- en de zorgvuldigheidsverplichting, het redelijkheidsbeginsel, het evenredigheidsprincipe en verzoekers rechten van verdediging door verweerder ernstig werd geschonden.

Dat in elk geval sprake is van een manifeste beoordelingsfout door verweerder.

Dat verweerder geenszins in de bestreden beslissing op een afdoende motiveerde waarom hij in casu, overeenkomstig het art.17 van de richtlijn 2003/86/EG van de Raad van 22 september 2003 inzake het recht op gezinshereniging en het art. 74/13 Vw., op een afdoende manier rekening hield met verzoekers gezins- en familieleven in België, met verzoekers integratie in de Belgische samenleving, met verzoekers langdurig verblijf in België en met verzoekers reeds met succes gevolgde Nederlandse taallessen.

Dat er door verweerder, in strijd met de richtlijn 2003/86/EG van de Raad van 22 september 2003 en het art. 74/13 Vw. , geen enkele afweging is gebeurd.”

2.3.2.1. Vooreerst stelt de Raad vast dat de verzoekende partij haar derde middel, aangehaald in de zaak die leidde tot het arrest nr. 203 208, volledig herneemt zodat het passend is te verwijzen naar de kracht van gewijsde van dit arrest. De Raad herneemt hetgeen gesteld is onder punt 2.3. van dat arrest.

Het betoog van de verzoekende partij dat betrekking heeft op artikel 17 van de richtlijn 2003/86 is niet dienstig. Immers valt zij, die zich in het kader van de thans voorliggende aanvraag beriep op een recht op gezinshereniging als broer van een Nederlandse onderdaan, niet onder het toepassingsgebied van deze richtlijn. Uit artikel 1 volgt duidelijk dat deze richtlijn enkel van toepassing is op de gezinshereniging met derdelanders die wettig op het grondgebied van de lidstaten verblijven. De voormelde richtlijn is dus niet van toepassing op de gezinshereniging met Unieburgers. Het betoog dat de gemachtigde de motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel, de hoorplicht, het hoorrecht als algemeen beginsel van het Unierecht, het redelijkheidsbeginsel, het evenredigheidsbeginsel en de rechten van verdediging heeft geschonden, en dat hij een manifeste beoordelingsfout heeft begaan door haar niet, overeenkomstig artikel 17 van de richtlijn 2003/86, te horen over haar gezins- en economische situatie, mist dan ook juridische grondslag. De verwerende partij was immers *in casu* niet gebonden door de richtlijn 2003/86 en meer specifiek door de aangehaalde verplichting conform artikel 17 van deze richtlijn om bij de afwijzing van een verzoek tot gezinshereniging *“alsnog rekening [te houden] met de aard en de hechtheid van de gezinsband, met de duur van het verblijf alsmede het bestaan van familiebanden of culturele of sociale banden met het land van herkomst”*.

2.3.2.2. De Raad merkt op dat ook niet blijkt dat verzoekende partij zich dienstig kan beroepen op een miskennis van artikel 41 van het Handvest. Uit de bewoordingen hiervan volgt duidelijk dat dit artikel niet is gericht tot de lidstaten, maar uitsluitend tot de instellingen, organen en instanties van de Unie (HvJ 17 juli 2014, C-141/12, Y.S., pt. 67).

Niettemin dient te worden vastgesteld dat in zoverre de verzoekende partij zich beroept op het recht om te worden gehoord dit recht wel integraal deel uitmaakt van de eerbiediging van de rechten van

verdediging, die een algemeen beginsel van Unierecht uitmaken (HvJ 22 november 2012, C-277/11, *M.M.*, pt. 81; HvJ 5 november 2014, C-166/13, *Mukarubega*, pt. 45). De Raad wijst er weliswaar op dat volgens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie een schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het recht om te worden gehoord, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, *M.G. e.a.*, ro. 38 met verwijzing naar de arresten van 14 februari 1990, *Frankrijk/Commissie*, C 301/87, Jurispr. blz. I 307, punt 31; 5 oktober 2000, *Duitsland/Commissie*, C 288/96, Jurispr. blz. I 8237, punt 101; 1 oktober 2009, *Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad*, C 141/08 P, Jurispr. blz. I 9147, punt 94, en 6 september 2012, *Storck/BHIM*, C 96/11 P, punt 80). *In casu* beperkt de verzoekende partij zich tot een theoretische uiteenzetting en laat zij na aan te geven welke specifieke omstandigheden zij in het kader van het hoorrecht had willen aanvoeren en op welke wijze die elementen zouden hebben kunnen leiden tot een andere afloop van de administratieve procedure. Zij betoogt op algemene wijze dat de verwerende partij haar had moeten horen betreffende haar economische situatie alsook haar gezinssituatie, doch duidt op geen enkele wijze welke concrete elementen zij inzake enige economische situatie of gezinssituatie nog had kunnen bijbrengen. Zij maakt aldus geenszins aannemelijk dat zij op dit punt het bestuur nog enig concreet en nuttig element had kunnen aanreiken. Bovendien dient er opgemerkt te worden dat de verzoekende partij de mogelijkheid had om alle nuttige elementen en stukken over te maken aan het bestuur bij haar aanvraag om gezinshereniging. Dit klemmt nog meer nu de Raad de motieven, vervat in het arrest nr. 203 208, heeft hernomen en de verzoekende partij dezelfde grieven tevergeefs aanvoerde. De verzoekende partij negeert de kracht van gewijsde van de punten 2.3.2.1. en 2.3.2.2. van dit arrest.

Een schending van het hoorrecht of van de rechten van verdediging kan niet worden weerhouden.

2.3.2.3. De verzoekende beroept zich tenslotte op een schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet *juncto* de motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en het evenredigheidsbeginsel. Zij stelt dat hierbij ook een manifeste beoordelingsfout werd begaan.

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt: *“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”*

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet heeft blijkens zijn bewoordingen enkel betrekking op een verwijderingsmaatregel, zodat dit onderdeel van het middel enkel nader wordt onderzocht wat de tweede bestreden beslissing betreft.

De Raad stelt vast dat een eenvoudige lezing van de tweede bestreden beslissing leert dat de gemachtigde bij het nemen van deze beslissing, en zoals vereist in voormelde wetsbepaling, rekening heeft gehouden met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand. Zo kan hierin het volgende worden gelezen: *“Het gegeven dat de referentiepersoon zich in België gevestigd heeft, kan een bevel aan betrokkene niet in de weg staan. Immers, betrokkene behoort niet tot het originele kerngezin van de referentiepersoon, derhalve kan het aangehaalde gezinsleven van beide niet als argument worden aangehaald waarom het bevel niet zou mogen worden genomen. De aangehaalde afhankelijkheidsrelatie tegenover de referentiepersoon wordt betwist. Betrokkene is een volwassen persoon waarvan mag verwacht worden dat hij ook een leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine zonder de nabijheid van de referentiepersoon en ondanks het precaire verblijf in België. Nergens uit het dossier blijkt dat hij daar niet toe in staat zou zijn. Er dient tevens opgemerkt te worden dat de huidige beslissing geen weigering van voortgezet verblijf inhoudt. Er is geen sprake van minderjarige kinderen in België, noch van enige medische problematiek op naam van betrokkene.”*

De Raad stelt vast dat de gemachtigde rekening heeft gehouden met het door de verzoekende partij ingeroepen gezins- of familieleven. Hij oordeelde dat de familieband met de Nederlandse referentiepersoon in België, waar een bijzondere afhankelijkheidsrelatie niet blijkt, het nemen van de verwijderingsbeslissing niet in de weg staat. Hij stelde verder vast dat de verzoekende partij geen minderjarige kinderen heeft in België en er evenmin gezondheidsproblemen blijken. Hij is zodoende tegemoet gekomen aan het bepaalde in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet. De verzoekende partij kan, in het licht van de voorgaande motivering, niet dienstig stellen als zou ter zake geen enkele afweging zijn gebeurd.

De verzoekende partij laat verder na om concreet in te gaan op de voorziene motivering. Zij toont aldus niet aan dat de gemachtigde op dit punt niet is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens of op kennelijk onredelijke of onzorgvuldige wijze tot zijn beoordeling is gekomen.

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet verwijst verder niet naar een in België opgebouwd privéleven waarmee specifiek rekening moet worden gehouden.

De Raad stelt, in het kader van zijn opdracht van wettigheidstoetsing en verwijzend naar de voorgaande bespreking van de middelen, vast dat de overheid in alle redelijkheid tot de door haar gedane vaststellingen is gekomen. De verzoekende partij brengt geen elementen aan die zouden aantonen dat de gemachtigde op kennelijk onredelijke wijze tot zijn besluit is gekomen. Zij wijst nog op de door haar gevolgde Nederlandse taallessen in België en haar integratie, maar dit wijst nog niet op duurzame sociale banden of het bestaan van een diepgaande integratie in België. Hiermee toont zij ook geenszins aan dat zij niet langer in redelijkheid haar leven opnieuw kan opbouwen in haar herkomstland, zoals wordt gesteld in de tweede bestreden beslissing. Hiermee toont de verzoekende partij het kennelijk onredelijk of onevenredig karakter van deze beslissing nog niet aan.

De Raad mag zich bij het beoordelen van de redelijkheid van de genomen beslissing niet in de plaats stellen van de bevoegde overheid. Hij beschikt te dezen slechts over een marginale toetsingsbevoegdheid. Dit betekent dat hij alleen die beslissing strijdig met het redelijkheidsbeginsel kan bevinden die dermate buiten verhouding staat tot de feiten dat geen enkele redelijk oordelende overheid die beslissing zou nemen (RvS 17 juni 2013, nr. 223.931). Het evenredigheidsbeginsel als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel laat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel om het onwettig te bevinden indien het tegen alle redelijkheid ingaat (RvS 17 december 2003, nr. 126.520).

Dit is niet het geval.

Een manifeste beoordelingsfout of een schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, van de motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel en van het evenredigheidsbeginsel blijkt niet.

2.3.2.4. Het derde middel is ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien mei tweeduizend negentien door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

M. BEELEN